

Arrest

nr. 301 733 van 19 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De verzoekende partijen, de heer M. N. en mevrouw S. N., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 17 Oktober 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken." Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen dienden klacht in tegen twee jongeren die hun zoon, die gehoorproblemen heeft, afperste. De ouders werden eind 2014 veroordeeld tot een gevangenisstraf waarna zij de zoon van de verzoekende partijen in 2021 opnieuw lastigvielen. De verzoekende partijen dienden opnieuw klacht in bij de politie. Op 24 of 25 november 2021 werd hun gezin echter bedreigd door drie politieagenten van hun wijk en werd hen opgedragen hun klacht tegen de twee ouders in te trekken, wat zij ook deden. In het andere geval zouden zij hen iets ergs aandoen, zouden zij vals beschuldigd en gearresteerd worden. De verzoekende partijen vermoeden dat zij via de drie politieagenten onder druk werden gezet omdat de tante van een van de ouders een goede functie heeft bij de lokale politie van hun wijk.

4.1. In het licht van voormelde vrees geformuleerd door de verzoekende partijen is het belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partijen hun vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Uit de recente COI Focus "Georgië - Algemene situatie", van 16 januari 2023, aangeleverd door de commissaris-generaal, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare

personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zieh eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgie is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

De verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. De door hen aangereikte informatie doet hier niet anders over denken en oordelen. Zij maken niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om een gebrek aan nationale bescherming bij een terugkeer naar Georgië aan te tonen. Deze informatie is dan ook niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Noch uit voormelde COI Focus, noch uit de door de verzoekende partijen bijgebrachte informatie blijkt dat nationale bescherming niet voorhanden zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. De verzoekende partij tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit in hun verklaringen komt vooreerst naar voren dat de twee ouders die hun zoon in 2014 hebben afgeperst, werden veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 6 jaar (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer M. N., 30 September 2022, p. 12). Hieruit blijkt dan ook dat de verzoekende partijen beroep konden doen op de Georgische autoriteiten, dat zij effectief handelden in hun belang en derhalve bij machte en willig zijn hen bescherming te bieden.

Van de klacht die vervolgens zou zijn ingediend in 2021, leggen de verzoekende partijen echter geen documenten voor (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer M. N., 30 September 2022, p. 10). Nochtans blijkt uit voormelde COI Focus dat een kopie van de klacht bij de politie blijft en de andere voor de persoon is die de klacht indient. Tevens is het opmerkelijk dat, hoewel mevrouw S. N. aangaf dat de tante van een van de ouders bij hen thuis kwam om te onderhandelen met het oog op de intrekking van de eerste klacht na de afpersing (administratief dossier, vragenlijst mevrouw S. N., vraag 5), geen van de verzoekende partijen de precieze naam van de tante kent, noch welke functie zij bekleedt binnen de lokale politie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer M. N., p. 10 en p. 14-15 en notities persoonlijk onderhoud mevrouw S. N., 30 September 2022, p. 4). Nochtans speelt zij een sleutelrol in de redenen van vertrek van de verzoekende partijen uit Georgië. Dat de verzoekende

partijen slechts dermate vaag blijven in de beschrijving van de betreffende tante van een van de daders en evenmin een concrete poging tot het bekomen van meer gedetailleerde informatie aannemelijk maken, doet gelet op de cruciale rol die zij vervulde dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Hoe dan ook hebben de verzoekende partijen geen poging ondernomen om de gebeurtenissen en het gedrag van de tante van een van de daders en van de drie politiemannen aan te kaarten bij de bevoegde autoriteiten, noch hebben zij zich geïnformeerd over de mogelijkheden hiertoe door bijvoorbeeld een advocaat te raadplegen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer M. N., 30 September 2022, p 14). Uit voormelde COI Focus blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat de overheid nochtans in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger voorziet. Ook wordt hierin vastgesteld dat het geen algemene tendens is dat de reactie van de politie kan worden beïnvloed omwille van persoonlijke belangen of connecties bij de politie. Verder blijkt de Algemene Inspectie bevoegd te zijn om te reageren op klachten van burgers over onwettige acties van de ordediensten. Wanneer de politie niet naar behoren reageert of zich misdraagt, is het mogelijk om deze dienst te contacteren. Daarnaast heeft iedere persoon die van mening is dat zijn rechten geschonden zijn, de mogelijkheid om zich tot de rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Tevens werden twee afzonderlijke instanties opgericht die instaan voor onderzoek naar machtsmisbruik door de ordediensten en monitoring van gegevensbescherming: de Special Investigation Service en de Personal Data Protection Service, zo wordt toegelicht in voormelde de COI Focus. Uit de beschikbare COI blijkt voorts dat een gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, doch de verzoekende partijen tonen niet aan dat dergelijke zaak in casu voorligt. Zoals aangestipt, hebben de verzoekende partijen echter nagelaten een beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden inzake het gedrag van de tante en de politiemannen. Indien de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen dan ook vanzelfsprekend niet optreden.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het ingevolge voormelde informatie geen verplichting is om een klacht in te dienen bij het dichtstbijzijnde politiekantoor, wel is elk politiekantoor bevoegd voor een bepaald gebied. Het is volgens de Public Defender mogelijk om in een ander district een klacht neer te leggen. De politie zal in dat geval niet weigeren om een klacht te registreren, zo wordt vastgesteld. Dat de bureaus de politie zouden hebben opgeroepen (administratief dossier, persoonlijk onderhoud de heer M. N., 30 September 2022, p. 13), verhinderde dan ook niet dat de verzoekende partijen elders klacht zouden indienen. Ook de eerste klacht werd immers volgens de verzoekende partijen om reden van de aanwezigheid van de tante elders ingediend, derhalve niet in de politieafdeling van de wijk waar ze werkt, doch in een andere politieafdeling (administratief dossier, persoonlijk onderhoud de heer M. N., 30 September 2022, p. 15 en administratief dossier, persoonlijk onderhoud mevrouw S. N., 30 September 2022, p. 4 en 5). Tevens blijkt uit de veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf die resulteerde uit de eerdere door de verzoekende partijen neergelegde klacht dat de verzoekende partijen reeds toegang zochten en vonden tot de nodige bescherming evenals dat de wegen die toegang geven tot het gerechtelijk apparaat voor hen niet volstrekt onbekend zijn.

Ook kan in dit kader worden opgemerkt dat uit de verklaringen blijkt dat de tante reeds aandrang om de eerst ingediende klacht in te trekken, doch de verzoekende partijen er toen wel in slaagden dit te weigeren (administratief dossier, vragenlijst mevrouw S. N., vraag 5) waarop een effectieve veroordeling van de daders volgde. De plaats van het indienen van de klacht maakt dan ook geen verschil, de tante kwam immers in beide gevallen druk uitoefenen om de klacht in te trekken, zo blijkt uit de verklaringen. De reden waarom hieraan bij de tweede klacht wel werd toegegeven, is dan ook niet geheel duidelijk.

De verzoekende partijen kunnen zich in hun verzoekschrift tot slot niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar corruptie, noch biedt het herhalen van haar verklaringen soelaas. Dit verschoont het vastgestelde gebrek aan initiatief tot het bekomen van informatie omtrent de te ondernemen stappen of het aankaarten van de Problemen niet.

Het algemene betoog van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten voor voormelde aangehaalde Problemen te (trachten te) bekomen en zij maken niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Gelet op het voorgaande, overtuigen de verzoekende partijen niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige hogere autoriteiten en dat

deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen (opnieuw) hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

5. *Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.*

6. *Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partijen evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij hebben enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP verwijst hierbij naar haar pleidooi in vorige zaak, nr. 8 op de rol en vat samen: enerzijds zijn er de procedurele problemen en anderzijds en meer specifiek is er het probleem van gebrek aan bescherming door haar autoriteiten nu het probleem van afpersing zich stelt en hun zoontje hierbij betrokken is. Georgië is geen veilig land, zij volhardt in de middelen en stelt dat VzP'n er op geen bescherming kunnen rekenen.”

In de vorige zaak met nummer 8 waarnaar de advocaat van de verzoekende partijen verwijst, zijnde de zaak met rolnummer 285 896, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 het volgende vermeld:

*“Tolk 588 legt de eed af en tolkt Georgisch
De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.*

VzP stelt dat er zich een juridisch technisch probleem stelt. De bestreden beslissing verklaart de VIB kennelijk ongegrond op basis van art. 57/6/1, § 1 Vw, de Raad heeft in haar beschikking echter zich ten gronde uitgesproken over deze zaak waarbij hij zijn bevoegdheid te buiten gaat. Er is sprake van bevoegdheidsoverschrijding: Georgië is niet langer “een veilig land” zodat de Raad enkel de bestreden beslissing kon vernietigen. Zodoende miskent de beschikking de art. 6 en 13 EVRM: de rechten van verdediging worden geschonden nu VzP enkel vanuit de optiek “veilig land” is gehoord door het CGVS. De Raad kan enkel deze beslissing vernietigen en terugsturen naar het CGVS.

Voorts wijst de vvp op het gebrek aan bijkomende info aangaande haar problemen: huwelijk met moslim-vrouw in Oekraïne, die daarenboven nog een handicap heeft, terwijl de vvp christen is en personen die van hun godsdienst afstappen problemen krijgen. In Georgië had ze reeds problemen omwille van deze relatie. Bovendien wordt haar situatie helemaal niet geaccepteerd door haar familie en zal ze daar geen opvang krijgen (zij wijst op een sms van haar moeder die haar stelt niet terug te komen naar Georgië met haar moslim-vrouw en andere (niet-ter zitting-benoemde) beledigingen van haar moeder. Ze kan hierbij niet rekenen op de bescherming door haar overheid, maar dit onderzoek kon de Raad niet voeren nu Georgië niet langer een veilig land is, waardoor er een impliciete erkenning is dat ze niet langer beschermd wordt door haar autoriteiten.”

Hierbij kan worden opgemerkt dat waar in voormelde zaak wordt betoogd: “Voorts wijst de vvp op het gebrek aan bijkomende info aangaande haar problemen: huwelijk met moslim-vrouw in Oekraïne, die daarenboven nog een handicap heeft, terwijl de vvp christen is en personen die van hun godsdienst afstappen problemen krijgen. In Georgië had ze reeds problemen omwille van deze relatie. Bovendien wordt haar situatie helemaal niet geaccepteerd door haar familie en zal ze daar geen opvang krijgen (zij wijst op een sms van haar moeder die haar stelt niet terug te komen naar Georgië met haar moslim-vrouw en andere (niet-ter zitting-benoemde) beledigingen van haar moeder. Ze kan hierbij niet rekenen op de bescherming door haar overheid (...).”, dit geen betrekking heeft op onderhavige zaak.

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc*-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc*-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft

gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden in hun betoog ter terechtzitting, kon de Raad dan ook nagaan of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissingen en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partijen aangehaald ter terechtzitting, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc*-onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 10 oktober 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kregen de verzoekende partijen de mogelijkheid om hierover hun opmerkingen te formuleren en hun standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werden gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 30 september 2022 werden zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij uitvoerig de mogelijkheid om hun vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd hen de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partijen werden uitvoerig en grondig bevraagd waarbij hen zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kregen zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden ter terechtzitting, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partijen aan bod. De verzoekende partijen werden in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in hun mogelijkheden dienaangaande zouden zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door hen aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar hun verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt niet dat hierbij werd uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals de verzoekende partijen lijken voor te houden ter terechtzitting. Evenmin kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar zij ter terechtzitting stellen dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming door hun overheid, maar dat de Raad dit onderzoek niet kon voeren nu Georgië niet langer een veilig land is, waardoor er, naar hun mening, een impliciete erkenning is dat ze niet langer beschermd worden door hun autoriteiten. Zoals hoger uiteengezet, kon de Raad wel degelijk nagaan of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en uit voormelde beschikking blijkt dat het vereiste onderzoek wordt gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de Georgische autoriteiten in geval van

eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partijen.

Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting te betogen dat er het probleem is van gebrek aan bescherming door de autoriteiten nu het probleem van afpersing zich stelt en hun zoontje hierbij betrokken is, slagen zij hierin niet. Er wordt immers vastgesteld dat uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt dat naar aanleiding van de afpersing van hun zoon in 2014 bescherming werd gezocht en verkregen van de Georgische autoriteiten. De daders werden veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 6 jaar. De verzoekende partijen konden dan ook beroep doen op de Georgische autoriteiten, die effectief handelden in hun belang en derhalve bij machte en willig zijn hen bescherming te bieden. In voormelde beschikking wordt tevens omstandig geduid dat de verzoekende partijen voor het overige hebben nagelaten de redelijk van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming, die met verwijzing naar de voorhanden zijnde objectieve informatie dienaangaande eveneens worden aangestipt in voormelde beschikking, uit te putten. Ter terechtzitting gaan de verzoekende partijen echter zonder meer voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking, laat staan dat zij dienstige concrete argumenten aanreiken die hier afbreuk aan kunnen doen. Door ter terechtzitting slechts aan te halen dat Georgië geen veilig land is, te volharden in de middelen en te poneren dat zij er op geen bescherming kunnen rekenen of dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming door hun overheid waaraan zij toevoegen dat de Raad dit onderzoek niet kon voeren nu Georgië niet langer een veilig land is en dit een impliciete erkenning betreft dat ze niet langer beschermd worden door hun autoriteiten, slagen zij hierin, gelet ook op hetgeen in dit kader reeds hoger werd geduid, evenmin. Zij tonen ook thans niet aan dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen (opnieuw) hulp en/of bescherming te bieden.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden naar de door hen verklaarde problemen. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting kunnen de verzoekende partijen evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming, kunnen de verzoekende partijen de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantonen welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

De verzoekende partijen menen dat de beschikking de artikelen 6 en 13 van het EVRM miskent: de rechten van verdediging worden geschonden, zo stellen zij. Uit het voorgaande blijkt echter dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partijen benut en zij hebben ter terechtzitting (via hun advocaat) het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens zijn en waarom. Verwijzen naar artikel 57/6/1,

§ 1 van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissingen de verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaren en stellen dat de rechten van verdediging worden geschonden, zoals de verzoekende partijen doen ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belet hen hun grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting (via hun advocaat) hebben gedaan. Derhalve hebben de verzoekende partijen de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maken zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex nunc*-onderzoek tot de voorliggende beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat Georgië niet langer "een veilig land" is zodat de Raad enkel de bestreden beslissingen kon vernietigen en terugsturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij slagen er niet een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad aannemelijk te maken.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS